

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593860528/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

steds. Jeg var formodentlig ligesom Barn af hendes Ungdomslykke, den eneste Gjenstand, hvor hun paa en Maade kunde see sig i Speilet og ikke finde sig gammel, forvandlet fra en smuk Pige til en rynket Husmandskone med Harm og Had i Hjertet. Mig lærte hun at kalde sig Ane Marie, medens med Undtagelse af Fader hele Gaarden kaldte hende Ane Peer Jens, fordi den hele Slægt kun havde kjendt hende efter hendes Giftermaal. Naar der var Noget i Veien for mig og hun var nær, trøstede hun mig med, at jeg var Arvingen, eller jeg var og blev dog Arvingen alligevel, hvordan det saa gik, og det synes mig, at jeg endnu kan huske, hvor underlig disse Ord virkede paa mig og gavede mig Magt til ikke at græde, som om jeg følte en hemmelighedsfuld stor Ret og Forpligtelse. Senere har jeg havt Anledning til at tænke over, i hvilken Mening hun vel sagde det. Gaardens Folk ansaae hende for en Slags Sibylle – hvad Almuen jo let vil gjøre ved Mennesker, der huske langt og dybt og ere bevægede af en Lidenskab, de ikke helt kunne udtale –; men, hvis jeg var overtroisk, vilde jeg være tilbøielig til at sige, at hun i sin Indesluttethed havde noget Prophetisk. Hun staaer forøvrigt næsten mythisk for mig, fordi hun tidlig gled bort fra min Forestillingskreds; men jeg maa rose hende i hendes Grav for en efter Omstændighederne usædvanlig Honnethed. Skjøndt hun var meget skinsyg og – saavidt Respecten for hans højere Samfundsstilling tillod – vred paa en anden Person, der viste mig Venskab, Ritmester Buch, og hyppig blev beegnet af ham med Ringeagt, sagde hun dog aldrig noget ondt eller ringeagtende Ord om ham til mig, skjøndt hun havde kunnet. Hun staaer for mig som noget besynderlig kjærlighedsfuldt Idealistisk i uskjon Form; hun vilde jage Fluerne fra mit Ansigt, naar jeg sov, og holde onde Ord fra mit Øre, naar jeg var vaagen.

Ritmester Hemming v. Buch strækker sig igennem de to Perioder af min Tilværelse, den mythiske og den heroiske – som de Fleste af os gennemgaae – og temmelig langt ind i den historiske. Han havde været Landseneerofficier, og jeg er ikke istand til at angive med Bestemthed, hvorfor han havde søgt eller faaet sin Afsked. Mig syntes det i tilgivelig Partskhed, at han var en stor og mægtig Riddersmand. Han var høj, temmelig bredskuldret, med et stort, kraftigt Hoved og et storskaarret Ansigt, med mørkt Haar og Skjæg og med et Blik, hvori der var en besynderlig Blanding af Jovialitet og Vemod. Jeg har senere kun yderst sjelden mødt et lignende Blik, og da hos en Saadan,